

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6  
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74  
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802  
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74  
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145  
e-mail: contact@edituraeikon.ro  
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al  
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCIS)

---

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**POP, LUCIA ILEANA**

**Jurnal de departe în timp de pandemie** / Lucia Ileana Pop. -

București : Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0594-9

821.135.1

---

Pictură copertă: Daniela Strună

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

LUCIA ILEANA POP

**Jurnal de departe  
în timp de pandemie**

E I K O N

București, 2021

## CUPRINS

|                                                                               |    |
|-------------------------------------------------------------------------------|----|
| Prezentarea autoarei .....                                                    | 5  |
| Iubite cititorule, .....                                                      | 7  |
| Cum e să trăiești în Italia în aceste zile .....                              | 11 |
| Gânduri de solidaritate .....                                                 | 14 |
| Sfaturi în vreme de pandemie .....                                            | 17 |
| Redescoperirea timpului și a lucrurilor<br>importante din viața noastră ..... | 20 |
| Suntem în război! .....                                                       | 24 |
| Suntem frunze purtate de vânt .....                                           | 28 |
| Am încetat să fim sclavi ai timpului și patroni ai<br>naturii.....            | 31 |
| Suferința satului românesc în vreme de pandemie.....                          | 34 |
| Vom ști să salvăm relațiile interumane?.....                                  | 37 |
| Vremurile grele aduc solidaritate multă.....                                  | 40 |
| Avem oameni urâți sau sistem de valori greșit în<br>România? .....            | 44 |
| Medicii români vin să ajute Italia. Este acesta<br>momentul potrivit? .....   | 49 |
| Puterea exemplului.....                                                       | 51 |
| Suferința României prin ochii românilor plecați<br>din țară .....             | 55 |

|                                                                                      |     |
|--------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| De ce creștinii nu pot sărbători împreună și în același timp marile sărbători? ..... | 59  |
| În vremuri grele, comportamente pe măsură.....                                       | 62  |
| Suntem pregătiți să luăm Lumină .....                                                | 64  |
| Școala în timpul pandemiei.....                                                      | 68  |
| Experiența unui Paște diferit, departe de locurile natale .....                      | 71  |
| Gânduri despre cuvinte.....                                                          | 76  |
| Un gest emoționant .....                                                             | 82  |
| Ce-nseamnă să fii profesor .....                                                     | 85  |
| După un an, ne-am întors de unde am plecat?.....                                     | 90  |
| O fată cam prea specială .....                                                       | 94  |
| Bucuria unor dascăli aflați departe de țară în preajma Sfintelor Paști.....          | 101 |
| Așteptând sfârșitul pandemiei .....                                                  | 103 |

---

## CUM E SĂ TRĂIEȘTI ÎN ITALIA ÎN ACESTE ZILE

---

Atmosfera e destul de tensionată în aceste momente dificile în întreaga lume, dar în Italia e, probabil, mai întunecată decât oriunde. După cum se știe foarte bine, Italia este una dintre țările cele mai afectate de infecția cu Covid-19, iar azi, 9 martie 2020, am început să ne dăm seama cu adevărat de cât de gravă e situația.

Am văzut mai întâi cu îngrijorare toți românii de aici cum România a suspendat zborurile din și spre Italia și, chiar dacă aprob măsura aceasta, nu am putut să nu rămân cu un gust amar. Am și eu în țară, ca mulți alții, o familie și mulți prieteni și îmi dau seama că orice s-ar întâmpla, nu voi putea să-i văd, cel puțin pentru un timp.

Am văzut apoi pe Facebook cum un român întors din Italia acasă a fost izolat de familie în podul casei și a ajuns să se gândească la sinucidere. Din nou un gust amar. Nu am putut să nu mă gândesc la câți bani o fi trimis omul acela familiilor, câtă singurătate o fi îndurat printre străini și ce amarnică solitudine a mai avut de înfruntat după ce s-a întors la ai săi, deși nu era bolnav.

Am aflat că bolnavii s-au înmulțit foarte mult în Italia și apoi că toată această frumoasă țară adoptivă e în carantină, ca măsură preventivă, asta după ce școlile și alte instituții precum muzeele, teatrele, sălile de sport au fost deja închise, după ce am fost sfătuiți să nu ieșim din casă decât dacă avem nevoi urgente.

Cel mai rău m-a întristat însă un mesaj al unei doctorețe din regiunea Lombardia care explica de ce este foarte important să oprim răspândirea virusului stând acasă. Se știe, cred, că această regiune a Italiei a fost cea mai afectată de virus. Totuși, deși am fost una dintre persoanele care nu s-au speriat prea tare de el, luând în considerare faptul că majoritatea morților erau foarte bătrâni și aveau, de obicei, mai multe probleme de sănătate, nu am putut să rămân indiferentă la explicațiile doctoreței care spunea foarte clar că pericolul stă în principal în incapacitatea spitalelor de a trata un număr foarte mare de pacienți în același timp. În alte cuvinte, pacienții care au nevoie de terapie intensivă ar putea fi prea mulți peste puține zile și asta i-ar obliga pe doctori să aleagă pe cine să salveze și pe cine să lase să moară, din cauza aparaturii insuficiente.

Așadar, să presupunem că la un moment dat ar fi zece mii de pacienți cu nevoia de a fi internați la terapie intensivă. Cum Italia dispune doar de trei mii de locuri, șapte mii de pacienți ar fi lăsați să moară. Dacă ar ajunge în același timp la spital o persoană de 50 de ani și una de 30 și ar avea la dispoziție un singur aparat, cea de 30 de ani ar fi conectată la aparat, iar cea de 50

de ani ar fi lăsată să moară. Dacă ar ajunge în același timp la spital o persoană de 20 de ani și una de 15 ani, cea de 15 ani ar fi, probabil, salvată, iar cea de 20 de ani ar fi lăsată să moară. De ce? Pentru că medicii s-ar simți obligați să-i salveze pe cei care ar avea, în opinia lor, mai multe șanse de a se face bine.

Bineînțeles că trăim, în aceste condiții, foarte speriați și relativ izolați. Există o frică a fiecărei persoane de posibilitatea de a primi boala de la cei din jur, mai ales pentru că, așa cum se știe, unii bolnavi nu au simptome. Ne dezinfectăm, ne spălăm pe mâini de foarte multe ori, ne speriem dacă auzim pe cineva tușind sau strănutând și ne îndepărtăm imediat, menținem distanța de siguranță față de persoanele de lângă noi.

După temperamentul și caracterul fiecăruia, reușim să ținem mai mult sau mai puțin situația sub control. Probabil că, dacă nu ar exista telefon și internet, ne-am înstrăina unii de alții. Așa, încercăm să aflăm vești în fiecare zi de la cei dragi, de la prietenii pe care îi avem în diferite zone ale Italiei sau ale lumii și mai ales sperăm, sperăm că totul se va termina și ne vom trezi ca dintr-un coșmar, că vom putea din nou să ne vedem familia, prietenii, că vom putea din nou să călătorim, să muncim, să vorbim cu vecinii, să avem o viață normală.

(Articol publicat în *Graiul Maramureșului*  
în data de 11 martie 2020)

## GÂNDURI DE SOLIDARITATE

Evenimentele din ultimul timp se precipită. Organizația Mondială a Sănătății a declarat pandemia de Coronavirus. A mai rămas puțin timp și boala provocată de acest virus va fi, probabil, greu de stăpânit în toate colțurile lumii.

În aceste momente grele, nu pot să nu vă spun că românii din Italia se gândesc la ce va fi în România mai mult decât la soarta lor, pentru că aproape toți au acolo persoanele cele mai dragi, pentru care s-au sacrificat și pentru care s-ar mai sacrifica încă.

Cred că era normal ca fiecare dintre românii de aici, în prima fază a epidemiei să se fi gândit să se apropie de casă. Puneți-vă în locul lor! Care dintre voi nu ați vrea, măcar la moarte, să fiți în România? Este o legătură invizibilă între român și pământul său pe care, probabil, multe alte popoare ale lumii nu o simt. Dar gândul acesta l-au avut întotdeauna, nu doar acum, când li se pare că moartea este mai aproape de ei.

Vă asigur că niciun român de aici nu ar vrea să poarte boala în România, conștienți fiind cu toții de fragilitatea sistemului sanitar român în comparație cu sistemul sanitar italian. Majoritatea românilor din Italia pe care-i cunosc și care au o situație stabilă fac apeluri către toți românii să rămână în Italia, să nu se gândească să meargă acasă nici de Paște.

Cu toate acestea, vă asigur că există situații extreme, de multe feluri. Vă amintesc doar una, o femeie care a lucrat ca îngrijitoare la o bătrână aici fără acte în regulă, și cum bătrâna a murit, ea nu mai are unde să stea. Ați vrea să fiți în locul ei? Mie situația ei mi-a sfâșiat sufletul.

Și ca ea sunt, vă asigur, mii de alte cazuri de români care, rămași fără muncă și, prin urmare, fără salariu, știu că nu vor avea cu ce să-și plătească ratele la bancă pentru casa pe care au reușit cu greu să o cumpere, pentru chiria pe care o plătesc lunar, pentru taxe și pentru hrană, ca să nu mai vorbim de faptul că nu sunt puțini nici românii care nu aveau aici un acoperiș deasupra capului nici în timpuri mai bune...

Ce-i de făcut cu ei? Unii vor fi salvați de unele măsuri pe care statul italian este pe cale să le ia, dar cine ar trebui să se îngrijească de ei în aceste momente? Vă spun doar că la începutul epidemiei, când au rămas italieni în China și nu aveau cum să vină acasă, statul italian a trimis avion special după ei.

În ce mă privește, sunt sigură că statul român trebuie să se îngrijească de românii care au muncit

pe brânci prin străinătate și au trimis bani acasă ca România să prospere, ca familiile lor să trăiască în condiții decente. Dacă sunt prea mulți cei care au nevoie să se întoarcă acasă în acest moment și se teme de consecințele întoarcerii lor pentru sănătatea poporului nostru, să se îngrijească de ei aici, să le ofere un acoperiș tuturor și hrană, dar să nu-i abandoneze în niciun caz.

În ce privește sănătatea, nu am niciun dubiu, se va ocupa statul italian, așa cum a făcut-o și până acum, îngrijind toți bolnavii, fără nicio distincție de rasă, de naționalitate, de religie, și fără ca doctorii să pretindă ceva în schimb în plus față de salariul lor normal.

Mai mult decât atât, ce-aș putea să vă spun? Să luați acest virus foarte în serios, să învățați din greșelile altora, nu pe pielea voastră, să respectați normele de igienă și de comportament pe care le sugerează medicii, să vă rugați, conștienți fiind de faptul că suntem până la urmă cu toții în mâinile lui Dumnezeu, dar și să fiți buni și să vă iubiți, că poate chiar lipsa acestor lucrurile a provocat situația în care ne găsim.

Ultimul lucru pe care l-aș vrea pentru România eu, dar și ceilalți români de aici sau din alte țări, sunt sigură că e să o vedem îngenuncheată în fața acestui virus necruțător, pentru că sufletul nostru e mai mult cu voi decât cu noi. Aveți grijă de voi, dragi români, și să auzim numai de bine!

(Articol publicat în *Graiul Maramureșului*  
în data de 14 martie 2020)

## SFATURI ÎN VREME DE PANDEMIE

**D**ragi maramureșeni, sunt maramureșeancă și eu, dar trăiesc acum în Italia, în apropiere de Roma. Privesc de aproape și de departe cu foarte mare îngrijorare situația actuală.

Privind de aproape, văd Italia pusă în genunchi de această împrejurare neașteptată și dramatică, cu tot cu sistemul său de sănătate de invidiat. Văd știri cu doctori și asistenți medicali care cad de pe picioare de oboseală sau de boala luată de la pacienții pe care au încercat să îi trateze. Primesc vești de la oameni care sunt aproape siguri că au primit virusul pentru că au avut legături apropiate cu alți oameni despre care au aflat mai apoi că sunt bolnavi, deși nu au avut niciun simptom, vești despre o persoană care a luat virusul a doua oară... Totul este foarte îngrijorător.

Privind de departe, văd România nepregătită să facă față catastrofei care se apropie cu pași grăbiți de ea și, pentru că în România am lăsat cei mai mulți oameni dragi, nu pot să nu mă îngrijorez pentru ei și pentru voi. Mă doare sufletul când văd știri cu români

ajunși acasă din străinătate și duși în locuri murdare și lipsite cu desăvârșire de igienă în carantină, când igiena este în acest moment așa de importantă ca să facem față situației. Sunt îndurerată când văd știri cu români veniți din Italia puși la grămadă în același loc în carantină, fără să se știe dacă și cine dintre ei este bolnav. Sunt îngrijorată când aflu de oameni care se comportă încă în mod normal, deși situația în care ne aflăm nu este una normală.

Nu pot să înțeleg oamenii care, deși s-au întors dintr-o zonă în care ar fi putut lua relativ ușor virusul, mint că nu s-au întors de acolo sau, fiind puși să stea acasă în carantină, ies la plimbare sau la bar să bea o bere. Oameni buni, sunteți lipsiți de simțul responsabilității? Dacă există oameni de aceștia, răi sau proști, că e greu de definit, atunci poliția și simțul civic al fiecărui om cu coloană vertebrală ar trebui să aducă la normalitate această stare de lucruri extrem de periculoasă. Poliția să-i amendeze pe aceștia, fără milă, iar cei care știu de asemenea oameni să îi denunțe și să-i izoleze.

Nu pot să înțeleg de ce nu s-a închis totul (în afară de magazinele alimentare și de farmacii), de ce nu s-au suspendat slujbele religioase în această perioadă în România. Știm cum se transmite virusul și știm și care sunt obiceiurile pe la noi. Nu uitați că înțelepciunea populară ne spune: „Ajută-te, și Dumnezeu te va ajuta!” Credeți că ceea ce știm despre virus în acest moment nu Dumnezeu ne-a lăsat să descoperim? Credeți

că Dumnezeu e așa de rău, că în aceste clipe nu va auzi rugăciunile oamenilor făcute la casa lor? Vă asigur că puteți să vă rugați de acasă, va fi la fel de folositor. La biserică va merge cu siguranță preotul și se va ruga și el pentru toți.

Dacă nu vom înțelege repede ce se poate și ce nu se mai poate face acum, va fi un dezastru, așa că, să încercăm să ne păzim de moarte pe noi și pe ceilalți, că în vremurile de azi nici de o înmormântare normală nu vom mai avea parte, nici de cei dragi la căpătâi.

Învățați din experiența Italiei, care până duminică, 8 martie, a permis o viață prea normală pentru timpurile triste în care ne aflăm! Opriți totul acum, ca să vă puteți întoarce mai repede la starea de normalitate!

(Articol publicat în *Graiul Maramureșului*  
în data de 16 martie 2020)